

Der er ligesaa lidt om dette som om noget som helst andet Forhold Enighed om at betragte det fra samme Standpunkt, og det vilde være urimeligt, om man vilde undre sig over, at der findes Amsraad og Sogneraad, som see Sagen anderledes, end den sees fra andre Sider. Dernæst vil jeg ogsaa sige, at naar man skal holde paa Bevillingsvæsenet, medfører Spørgsmaalet Modstand ogsaa hos dem, som ellers ikke vilde have det Mindste imod en Frigivelse, thi Alt, hvad der beroer paa Bevillingsvæsenet, bliver en Raadesag, og naar flere ansøge om Brændeviinsbevilling paa samme Egn, er det aldeles stillet hen i det Blinde og mere en Tilfældighed, hvilken af dem der faaer denne Bevilling. Naar imidlertid kun een af dem, der saaledes have søgt paa samme Tid, og som havde den selv samme Adkomst til at faae en saadan Bevilling, faaer den, er det naturligt, at de Andre blive saa meget mere fortrydelige og misfornøiede over, at denne Ene faaer Bevilling, medens de selv ikke kunne faae nogen; de kunne ikke begribe, at slige Ting i et frit Land som Danmark endnu skulde beroe paa, hvorledes den enkelte Indenrigsminister seer Sagen. At Indenrigsministeren i Kjøbenhavn skal, naar Ti ansøge om Ret til at drive Brændeviinshandel i et Par Sogne, der ligge i Nærheden af hinanden, skjønndt han opholder sig herovre, være den, som afgjør, at den og den faaer Tilladelsen, men de Andre ikke, er ikke tidsvarende. Det er heller ikke Noget, med Hensyn til hvilket jeg troer, at den ærede Minister er istand til at vælge fornuftigt. Det kommer til at beroe paa et Tilfælde, hvilken af Ansøgerne han synes, at Sogneraadets Erklæring lyder bedst om, eller hvilken Amsraads erklæring han mener er meest tiltalende, thi Personerne ere ham ubekjendte; han griber da i Lykkepøsen, trækker Loddet ud, og den Heldige faaer Bevillingen, de Andre ikke. Dette kan ikke Andet end sætte ondt Blod, og det er denne Sag ikke værd. Jeg vilde derfor virkelig ønske, at Indenrigsministeren vilde opgive den salige Tro, at han

forhindrer Brændeviinshandlen ved at nægte Bevillinger, thi det er en umulig Ting, hvorimod han kan bevirke, at Brændeviinshandlen og Brændeviinsdrifningen bliver lovlig paa mange Steder, hvor den nu er ulovlig. — Jeg skal nu lidt nærmere omtale Enkelthederne, da den ærede Minister bemærkede, at Ordføreren for Forslagsstillerne ikke havde gjort det. Meningen med § 1 er jo ganske klar; den ophæver § 56 i Lov af 29de December 1857. Denne § 56 siger: „Med Hensyn til Afgang til Brændeviinshandel paa Landet har det indtil Videre sit Forblivende med de gjældende Bestemmelser, saa at den kun kan erhverves ved kongelig Bevilling, der udfærdiges gennem Indenrigsministeriet“. Det er nu 10—11 Aar, siden dette „indtil Videre“ blev indsat, og jeg mener, at det kunde have foranlediget vore Indenrigsministre til allerede for nogle Aar siden at have seet at faae dette „indtil Videre“ anerkjendt ved at foreslaae, at § 56 skulde gaae ud, men da dette ikke er skeet, og da vi Forslagsstillere have meent, at dette „indtil Videre“ har staaet der altfor længe, foreslaae vi nu, at det skal gaae ud. — § 2 i vort Forslag lyder aldeles som den tilsvarende Bestemmelse i Næringsloven for Kjøbstæderne. Naar man vil tage Næringsloven for sig og see, hvad der staaer med Hensyn til Kjøbstæderne, vil man finde en Bestemmelse, der er aldeles ligegyldig med, hvad der er foreslaaet i § 2, og Forslaget gaaer altsaa kun ud paa at sige, at det, der nu kan skee i samtlige Kjøbstæder, for Fremtiden ogsaa skal kunne skee paa Landet. § 2 lyder saaledes: „Paa Brændeviinshandel paa Landet kan meddeles et eget Næringsbeviis“ — for Kjøbstæderne er det Borgerklub, der meddeles, men dette har ingen Betydning —, „hvilket giver Ret til at forhandle alle Slags destillerede stærke Drikke i Stort og Smaat, men uden nogensomhelst Udskænkning“. — Jeg kommer nu til § 3, og jeg havde virkelig antaget, at den høitærede Minister vilde finde, at den havde sørget for en saadan Betryggelse med Hensyn til Mis-